

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 635/2024-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody Prešov, zastúpený JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom, Floriánska 16, Košice, proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 1T/16/2022-484 z 27. marca 2024 a uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 11To/1/2024-612 z 5. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 14 dohovoru a práva nebyť mučený ani podrobený krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 1T/16/2022-484 z 27. marca 2024 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a uznesením krajského súdu č. k. 11To/1/2024-612 z 5. júna 2024 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“). Navrhuje zrušiť uznesenie krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu finančné zadostučinenie v sume 50 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania zločinu prevádzacstva podľa § 355 ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 355 ods. 3 Trestného zákona prihládajúc v zmysle § 38 ods. 2 a 3 na § 36 písm. j) a l) Trestného zákona a podľa § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody na štyri roky

a osem mesiacov. Podľa § 48 od. 2 písm. a) Trestného zákona bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu bol zároveň uložený trest prepadnutia veci (mobilné telefóny) a podľa § 83 ods. 1 písm. d) Trestného zákona mu okresný súd uložil zhabanie veci (motorové vozidlo).

3. Proti rozsudku okresného súdu v časti jeho výroku o treste sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd uznesením krajského súdu, ktorým ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu a uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta uloženie mu neprimerane prísneho trestu a diskrimináciu vo vzťahu k trestom ukladaným osobám v iných členských štátoch Európskej Únie obvineným za skutkovo a právne totožné trestné činy prevádzachstva.

5. V konkrétnosti argumentuje v dvoch argumentačných líniách. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces a práva nebyť mučený ani podrobený krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu uvádza:

a) odôvodnenie všeobecných súdov považuje za arbitrárne, nepresvedčivé a nezodpovedajúce podstate jeho námietok, ktorá spočívala v tvrdení o neprimeranosti mu uloženého trestu a odklone súdov pri ukladaní trestu od trestov uložených v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch;

b) uložený trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov a ôsmich mesiacov je nepomerčný vo vzťahu k trestom ukladaným iným obvineným za skutky v porovnateľných trestných veciach pri rovnakej právnej kvalifikácii, ktorým boli ukladané podmienené tresty odňatia slobody za súčasného trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky;

c) v okolnostiach jeho veci prichádzalo do úvahy aj mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona;

d) uložený trest možno považovať za krutý či neľudský vzhľadom na závažnosť a následky spáchaného skutku a jeho pomery.

6. Vo vzťahu k tvrdeniu o porušení zákazu diskriminácie uvádza, že trestná sadzba za spáchania trestného činu prevádzachstva je v podmienkach Slovenskej republiky dvojnásobne vyššia ako v okolitých štátoch (explicitne porovnáva trestné sadzby v podmienkach Slovenskej republiky a okolitých štátov), a teda ide o výrazne rozdielne zaobchádzanie s osobami v rovnakej situácii, na čo neexistujú žiadne legitímne ani objektívne dôvody.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenie zákazu diskriminácie (čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 14 ods. 1 dohovoru) a práva nebyť byť mučený ani podrobený krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu (čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru) rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu z dôvodu uloženia mu neprimeraného trestu za spáchaný trestný čin prevádzachstva.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu:

8. Ústavný súd uvádza, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

9. Sťažovateľ mal možnosť podať proti rozsudku okresného súdu odvolanie krajskému súdu. Takéto odvolanie aj podal a bolo o ňom rozhodnuté napadnutým uznesením krajského súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu:

10. Sťažovateľ prezentuje svoje námietky v ústavnej sťažnosti vo viacerých argumentačných líniách. Namieta odôvodnenie všeobecných súdov, ktoré považuje za arbitrárne, nepresvedčivé a nezodpovedajúce podstate jeho odvolacích námietok, ktorá spočívala v tvrdení o neprimeranosti mu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody a v tvrdení o odklone súdov pri ukladaní mu predmetného trestu od trestov uložených v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch.

11. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že pokiaľ chcel sťažovateľ namietat' nedostatočné odôvodnenie, resp. arbitrárnosť uznesenia krajského súdu, mohol v tejto súvislosti uplatniť dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý sa týka prieskumu obhajobného atribútu spravodlivého procesu spočívajúci vo vyhodnotení dovolacím súdom, či sa skôr konajúce súdy spoľahlivo a nearbitrárne vyrovnali v odôvodneniach svojich rozhodnutí s otázkou podstatnou pre rozhodnutie, čo zodpovedá obhajobným právam obvineného. Najvyšší súd Slovenskej republiky v takom prípade hodnotí spôsob vysporiadania sa s ňou v odôvodnení rozhodnutia (v konečnom dôsledku) odvolacím súdom (do úvahy sa berie komplex oboch rozhodnutí, a to preskúmaného a prieskumného, resp. druhostupňového). Na odobrenie záverov skôr konajúcich súdov musí ísť o vyrovnanie sa s dotknutou otázkou udržateľným spôsobom. Dovolací súd v takom prípade nemusí nevyhnutne dospieť k rovnakému spôsobu vyriešenia tejto otázky, teda stotožniť sa s obsahom a rozsahom vlastnej úvahy skôr konajúceho súdu o otázke vyhovieť alebo odmietnutia tohto návrhu, taká úvaha však musí byť v odôvodnení prítomná (m. m. IV. ÚS 546/2020). Keďže tak sťažovateľ nespravil (dovolanie nepodal), ústavný súd mohol odmietnuť sťažovateľovu ústavnú sťažnosť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Napriek popísaným skutočnostiam ústavný súd v okolnostiach prerokúvanej veci nasledoval princíp racionality v konaní o ústavných sťažnostiach, ktorý v okolnostiach individuálnych vecí prehodnocuje reálne dopady porušenia procesných práv na postavenie sťažovateľa a ochranu jeho základných práv a slobôd. Zároveň zohľadnil potrebu hospodárnosti konania, resp. jeho bezúčelného predlžovania, ako aj skutočnosť, že prevažná časť ústavnej sťažnosti (okrem námietky

arbitrárnosti v jej bode 15 a 17, pozn.) je založená na tvrdení o neprimeranosti mu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody. Konkrétne namieta, že v jeho prípade prichádzalo do úvahy aj mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona a aktuálne uložený trest považuje za krutý či neľudský vzhľadom na závažnosť a následky spáchaného skutku a jeho pomery. Tieto otázky pritom nie sú subsumovateľné pod žiaden zo zákonom vymedzených dovolacích dôvodov, nepodlieha teda dovolaciemu prieskumu (m. m. II. ÚS 79/2024, IV. ÚS 152/2024).

13. Trest ako najzávažnejší zásah štátu do základných ľudských práv páchatel'a nesmie byť ukladaný mechanicky, bez zváženia všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatel'a. Z požiadavky primeranosti trestu jednoznačne vyplýva zákaz akéhokoľvek exemplárneho trestania. Trestnú represiu je preto nutné uplatňovať len v nevyhnutne nutnej miere. Trest nesmie byť prejavom neprimeraného inštitucionalizovaného násillia spoločnosti voči jednotlivcovi. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý, spravodlivým je vždy len primeraný trest (PL. ÚS 106/2011).

14. Otázku ukladania trestov upravuje Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Na jednej strane má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti tak, že páchatel'ovi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, na druhej strane má uložený trest vytvoriť podmienky na výchovu páchatel'a k tomu, aby viedol riadny život, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Trestného zákona). Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom trest by mal postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (§ 34 ods. 3 a 4 Trestného zákona).

15. Krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým okresný súd odsúdil sťažovateľa za spáchanie zločinu prevádzactva na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov a ôsmich mesiacov. Urobil tak, keďže konanie sťažovateľa podľa neho naplnilo znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu prevádzactva podľa 355 ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, kde je trestná sadzba odňatia slobody vymedzená na sedem až desať rokov. Zároveň však pri ukladaní zistil poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona (viedol pred spáchaním trestného činu riadny život) a podľa § 36 písm. l) Trestného zákona (priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval), pričom nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona. Vzhľadom na prevahu poľahčujúcich okolností následne pristúpil k úprave a zníženiu hornej hranice trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona o jednu tretinu. S poukazom na závery stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016 zverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 5/2017, č. 44, znížil sťažovateľovi trest pod dolnú hranicu ustanovenej trestnej sadzby podľa § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4 Trestného zákona o jednu tretinu; berúc pritom do úvahy jeho uznanie viny, mimoriadne úprimné oľutovanie spáchaného trestného činu, dobré správanie v ústave na výkon väzby počas jej výkonu a fakt, že sa dovedy nedopustil žiadneho trestného činu ani priestupku. Nad rámec

predmetného odôvodnenia okresného súdu, s ktorým sa krajský súd stotožnil a v rozhodnom naň odkázal, reagoval aj na sťažovateľove odvolacie námietky. Jeho stanoviská spočívali vo vysvetlení neaplikácie § 39 ods. 1 Trestného zákona, k čomu uviedol, že vo veci neboli zistené mimoriadne okolnosti prípadu, ktoré by podmienili jeho aplikáciu. Za také okolnosti súd nepovažoval sťažovateľove osobné pomery, keďže je slobodný, bezdetný, žije na území Českej republiky a jeho snúbenica v Uzbekistane. Súd zároveň nepovažoval za preukázané, že by sa sťažovateľ staral o početnú rodinu, bol zdravotne znevýhodnený, ako nebolo ani preukázané, že by na jeho starostlivosť boli odkázaní iní členovia rodiny. Zároveň u neho nebol zistený ani taký počet poľahčujúcich okolností a v takej intenzite, ktorá by odôvodňovala použitie § 39 ods. 1 Trestného zákona, ktoré by už nebolo dostatočne zohľadnené v rámci § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4 Trestného zákona.

16. Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľom uplatnenými námietkami konštatuje, že všeobecné súdy nemôžu v procese určovania trestu prekračovať vymedzený zákonný rámec, ktorý ustanovil zákonodarca. Tomu zodpovedá aj subjektívne právo byť trestne postihnutý iba spôsobom ustanoveným zákonom podľa čl. 49 ústavy. Ani ústavný súd spravidla nemôže v jednotlivom prípade (na základe individuálnej ústavnej sťažnosti) rozhodovať, či je konkrétny trest spravodlivý a primeraný, ak je uložený v súlade s pravidlami na ukládanie trestov obsiahnutými v trestnom kódexe. Je výsadnou úlohou všeobecných súdov, aby u usvedčených páchatel'ov trestných činov rozhodli o treste (čl. 50 ods. 1 ústavy), t. j. určili jeho druh a výmeru vzhľadom na všetky zákonné kritériá (prípadne o upustení od jeho uloženia, pozn.), a aby svoj záver riadne odôvodnili.

17. Cez optiku základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces ústavný súd nemá možnosť priamo vstupovať do rozhodnutí všeobecných súdov o treste v zmysle konkrétneho posudzovania spravodlivosti, vhodnosti alebo primeranosti trestu (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva práva Aleksandr Aleksandrov proti Rusku z 27. 3. 2018, sťažnosť č. 14431/06, bod 22). Hľadisko spravodlivosti pri námietke o porušení týchto práv ústavný súd vo svojom prieskume uplatňuje na celé konanie, pričom podstatné je dodržanie garancií procesu (cesty), nie garancie spravodlivosti a vhodnosti samotného výsledku tohto procesu, ako ho v konkrétnom prípade vníma ten-ktorý účastník konania. Ústavný súd má v zásade priestor na už naznačený zásah do rozhodnutí súdov o treste, ak by nimi boli porušené hmotnoprávne garancie podľa čl. 15 ods. 3 ústavy (zákaz trestu smrti) či čl. 16 ods. 2 ústavy (zákaz krutého, neľudského alebo ponižujúceho trestu).

18. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy (ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon) a aby bolo toto rozhodovanie zároveň pokryté jej ústavne konformným výkladom a aplikáciou (napr. III. ÚS 406/2014, III. ÚS 373/2018).

19. Rámec povinností orgánov verejnej moci, proti ktorým smeruje právo na súdnu a inú právnu ochranu, upravuje čl. 2 ods. 2 ústavy zakotvujúci princíp právneho štátu – viazanosť verejnej moci právom, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Každé konanie súdu, resp. iného orgánu verejnej moci, ktoré

nie je v súlade so zákonom, t. j. ak orgán verejnej moci nekoná v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, protirečí príkazu ústavnej normy (napr. III. ÚS 406/2014, III. ÚS 373/2018).

20. Ústavný súd konštatuje, že právny záver krajského súdu, o ktorý sa opiera výrok jeho rozhodnutia o uloženom treste, vychádza z aplikácie relevantnej právnej úpravy, ktorá je celkom zrozumiteľná, a teda nemá žiadne medzery, ktoré by na jej aplikáciu vyžadovali predchádzajúci bližší výklad. Krajský súd pri ukladaní trestu sťažovateľovi výšku ukladaného trestu odňatia slobody v rámci zákonných medzí mimoriadne znížil podľa § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4 Trestného zákona, v nadväznosti na čo mu uložil trest na spodnej hranici zníženej trestnej sadzby, čo riadne odôvodnil.

21. Európsky súd pre ľudské práva už konštatoval (pozri rozsudok vo veci Babar Ahmad a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 10. 4. 2012, sťažnosti č. 24027/07, č. 11949/08, č. 36742/08, č. 66911/09 a č. 67354/09, bod 237), že záležitosti primeraného trestania v zásade nespádajú do rámca dohovoru. Iba „značne neprimeraný“ (*grossly disproportionate*) trest odňatia slobody by mohol v čase jeho uloženia predstavovať zaobchádzanie v rozpore s čl. 3 dohovoru. Sťažovateľ prepája argumentáciu o porušení zákazu nebyť mučený ani podrobený krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu s neaplikáciou § 39 ods. 1 Trestného zákona. Skutočnosť, že ho súd neaplikoval, nemožno v okolnostiach prerokúvanej veci považovať za porušenie sťažovateľovho práva nebyť mučený ani podrobený krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

22. O svojvôli pri aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade krajským súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012), čo sa v sťažovateľovom prípade zjavne nestalo. Krajský súd v sťažovateľovom prípade reflektoval na osobitosti relevantné pre rozhodovanie o uložení sankcie a zohľadnil ich uplatnením tzv. zmierňovacieho inštitútu, kde pri jeho aplikácii postupoval v medziach predpísaných zákonom (bod 15 tohto uznesenia, pozn.). Skutočnosť, že tak nespravil aj v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona, ústavný súd nevyhodnotil ako porušujúcu právo nebyť mučený ani podrobený krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

23. Ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona je prejavom diskrečného oprávnenia konajúceho súdu a je prípustné výlučne za splnenia zákonom stanovených podmienok, a to a) existencie mimoriadnych skutkových okolností prípadu alebo b) ak to odôvodňujú pomery páchatel'a (nevyžaduje sa, aby boli tieto podmienky naplnené kumulatívne). Aplikácia predmetného zákonného ustanovenia je založená na voľnej úvahe konajúceho súdu (resp. samosudcu). K tomu musí obligatórne pristúpiť ďalšia okolnosť predvídaná dotknutým ustanovením, a to že musí ísť o neprimerane prísne vymeraný trest vzhľadom na niektorú z uvedených podmienok (mimoriadne skutkové okolnosti, alternatívne osobné pomery páchatel'a). Ako je zrejmé z pomerne podrobného rozsudku okresného súdu a uznesenia krajského súdu, tieto súdy v okolnostiach sťažovateľovej veci nenašlo, čo patrične odôvodnili (pozri bod 15 tohto uznesenia, pozn.).

24. Zároveň je potrebné poukázať na zákonné kritérium, ktoré spočíva v tom, že trestanie páchatel'ov sa vždy opiera o zásadu individualizácie ukladania trestov. Nepostačuje preto prípad – precedens, ktorý má obdobné či totožné skutkové okolnosti k tomu, aby inému páchatel'ovi totožnej trestnej činnosti bol uložený zhodný trest odňatia slobody aj spôsob výkonu tohto trestu.

Pokiaľ sťažovateľ predložil ústavnému súdu spolu s ústavnou sťažnosťou aj tri rozhodnutia okresných súdov v iných právnych veciach, ktoré mali preukazovať odklon namietaného krajského súdu (odobrujúceho závery okresného súdu) pri uložení mu nepodmienečného trestu odňatia slobody od trestov uložených v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch, ústavný súd dopĺňa, že predmetné tvrdenie nebolo možné odobriť, resp. preskúmať. Každé z predložených rozhodnutí bolo totiž v zmysle § 172 ods. 2 Trestného poriadku zjednodušeným písomným rozsudkom, ktorý neobsahoval odôvodnenie, pretože obžalovaný a prokurátor v tej-ktorej veci sa výslovne vzdali odvolania.

25. Vo vzťahu k tvrdeniu o porušení zákazu diskriminácie sťažovateľ v ústavnej sťažnosti porovnáva rozmedzie trestných sadziieb, ktoré sú za spáchanie trestného činu prevádzachstva ustanovené v okolitých krajinách, v nadväznosti na čo dopĺňa, že trestná sadzba za spáchanie trestného činu prevádzachstva je v podmienkach Slovenskej republiky dvojnásobne vyššia, na čo neexistujú žiadne legitímne dôvody.

26. Ústavný súd k uvedenému konštatuje, že jeho úloha v konaní o individuálnej (ústavnej) sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v zásade nezahŕňa posudzovanie trestnej politiky štátu. Ústavný súd si je vedomý skutočnosti, že trest (napr. aj za trestný čin prevádzachstva) môže vyvolávať otázky podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a podľa čl. 3 dohovoru (zákaz neľudského a ponižujúceho trestania), resp. čl. 12 ods. 1 ústavy (ľudská dôstojnosť), avšak posúdenie súladu ustanovení Trestného zákona s ústavou je predmetom iného, na to určeného konania podľa § 125 ods. 1 písm. a) ústavy (m. m. I. ÚS 90/2022). Pre doplnenie je k porovnaniu jednotlivých trestných sadziieb v podmienkach Slovenskej republiky a iných krajinách možné uviesť, že zákonodarca pri koncipovaní nástrojov, prostredníctvom ktorých do trestných kódexov premieta princíp, že zločin sa nesmie vyplácať, disponuje širokou mierou úvahy. Ústavný súd nemá dôvod ani právomoc tieto nástroje spochybňovať, pokiaľ spĺňajú základné ústavné parametre. Škála, v rozsahu ktorej možno princíp proporcionality, zákaz krutého trestu či požiadavku spravodlivej rovnováhy medzi súkromnými právami a verejným záujmom považovať za zachovaný, je relatívne široká. Nesmie však ísť o spôsob, ktorý sa požiadavkám primeranosti celkom zjavne vymyká (ZNaU 61/2023, I.).

27. Vzhľadom na všetky dosiaľ popísané skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že spôsob a účinky uplatnenia právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu